

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΓΑΜ. ΣΓΑΜ

ΤΟ ΨΑΡΙ

Πώς περνούσε τις ώρες του, ο κύριος Ειρηνοδίκης, σ' εκείνη τη παραιοκική την πόλη, που τον στείλανε; Πέρα και τ' βράι, το βράι και πέρα και στ' αβήρη στο καφενέιο, δεν άκουσε.

—Και τώρα τι να κάνω; είπεν
ο κ. βουλευτής...

Λεύκες, σαν μεγαλοκυρίες ψηλές, και δίπλα στον παλμό τον μάλο, ξε-
ριζαν την «πετονιά» του με λίγη άμμο του βαρελιού, σαφάδρα, για
τό δόλωμα, και το βόδι η λίμνη, ψάρα μεγάλη και λαχταριστά,
άσπρη ψάρα, πλατύες και κάτι άλλα πλάσματα βελουδιώτα, που λυώναν
στη γούρα, από το πάχος το πολύ, σαν τάρταρ και μισή!

Μα σήμερα όμως, το πρωί, τι τύχη ήταν έτούτη! Έπιασε ένα
γυρίδα (γυρίδα) παραπάνω από τρεις οκάδες και μισή!

Με τι τρομάρα που το έσυρε σιγά—σιγά, μνή σπασή το καλάμι,
ή να μην κοπή η αλόγορική της πετονιάς και φύγη!

Κ' όταν τώρπαλε και τ' άφησε να σπαταράει απά-
νω στο χώμα της ακρολιμνιάς, χτυπώντας τα νερόχο-
ρα με την ουρά του, σάπηνε και το θαύμαζε, θαυ-
μάζοντας και τον εαυτό του.

—Αυτός ο Δημητρός ο Σπυριδώνος, το κατόρθωσε
αυτό!..

—Αυτός!..

—Μωρέ, μπράβο Δημητρώ! του είπε κι' η γυ-
ναίκα του, σαν το κουβάλητε στο σπίτι, δεμένο με τα
βούδια της ακρολιμνιάς, και τυλιγμένο σε μέντες άγιρες
του βάλτου και άγριοδυσόμοις των νεφών και μιά «δι-
καστική» εφημερίδα τυλιγμένο από τ' άφρη, που την είχε
διπλωμένη για να την διαβάσει, σιγή πίσω τσέπη του
παντελονιού του.

—Κοψομεσάστηκα, είπε στη γυναίκα του, ως να
τό κουβάλησω.

—Μωρέ μπράβο, Δημητρώ!

—Λοιπόν, Μιμίκα μου, είπε, στη σύζυγό του. Έγώ,
το θέλω ανθρωπίνως. Τη κεφαλή και την ουρά βρασθή,
με λίγο ξύδι και καρόδι μέσα, ή μέση στον ταβιά,
πλάκι κι' η...

—Μάθθα, φώναζε η κυρία δυνατά στην υπηρέ-
τρια, πριν τον άφρη ν' αποτελειώση, πάρτο, παιδί μου
να τό καθαρίσω, να τό ξελεπίσω...

—Η Μάθθα, μιά δουλίτσα, πιο μικρή από το ψάρι, δεν τό άγγιξε.

—Νά μη με φάν, κυρία!

—Μή φοβάσαι, βρε κοινη!

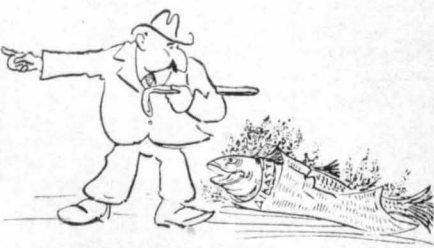
—Μιμίκα μου, έχω τό θέλω απ' το χέρι σου, ξαναείπε ο Ειρη-
νοδίκης. Έτσι κι' έχω τό αισθανθώ λιγάκι, το κατόρθωμά μου.

—Λοιπόν, πώς τό θέλεις Δημητρώ;

—Είπα, τό κεφάλι τό θέλω ανθρωπίνως...

—Ω είπεν η Μιμίκα
και ποιος κάθεται, τώρα,
να τό καθαρίση!...

—Για
στάσου, βρε
άνδρα, να σου
πώ, του ξα-
ναίπε εκεί-
νη. Έμεις τα
ψάρια τα
χορτάσ α με.
Κάθε μέρα,
φέρνεις. Δεν
τό στέλνουμε,
λέω, στο γυ-
ατρό, να ξυ-
ποχρεωθώ ο έ-
με!.. Τόσες
φορές, μās έ-

—Πάρτο, είπεν ο Δημητρός, και δόστο του κυρίου βουλευτή. πιασέθη κ ε

για τη γρίπη που άρχισε το χειμώνα, και πεντάρα δεν δέχτηκε. Για μās-
έσθ κι' η λίμνη νάν' καλά, και ψάρε ού θά ξαναπάσης, τόσα κι' α
κόμα μεγαλύτερα. Έτσι και τις
παλές επισκέψεις σβόνησε του
γιατρού, και πίστοι άνοιγουμε
για νέες.

—Μωρέ, μπράβο γυναίκα, κα-
λά λές.

Σε λίγο η Μάθθα χιπούσε
την πόρτα του γιατρού.

—Έμπρός, φώναζαν αυτοί.

Ήταν ένας άνθρωπος μεσόκοπος
και κοντός, και έσοσε με την α-
δελφή του, την Δεσποινίς «Μαλα-
ματή» μιά ανύπαντρη, κι' αδύνατη
μελαγχροινή.

—Χι; είπεν η άδελφή του
γιατρού, σαν είδε, τό μεγάλο ψάρι.
Έτούτο γίνεται καλό, Σπυριδώνι-
κέ, με χρεμινάκια και με σκόρδα...
Μά ποιος τό καθαρίζει τώρα;
απέφθηκε.

Και κατέβηκε στο κέλλαρι να
πάρη σχοδοκρέμμυδα.

—Μωρέ, δεν τό στέλνω, σέ-
φθηκε, ο γιατρός, στο Δήμαρχο,
όπου με προτιμάει, πάντοτε, για
τις δουλειές και τό θγειονομικά
του Δήμου και παίρνω τόσα λεπ ά
από αυτόν; Έτσι κι' έτσι, έμένα,
ψάρι τις λίμνης, δεν μ' άρέσει.

Και χωρίς να περιμένη την άδελφή του, ν' ανεβή, φώναζε τό μι-
κρό παιδί που είχαν, για τό ποσό κνή το θέληματα.

—Έλα έδω Παυλάκη, του είπε, πάρε τότο τό ψάρι, σέ παρα-
καλώ, και πήγαινε τό, το Δήμαρχου. Νά του πής ότι τό στέλνει «πε-
σέσι» ο γιατρός.

Και τώστειλε όπως του τό στείλαν. Με τό βοδρά,
τοξ άγριοδυσόμοις, τις άγριομέντες και τη «δικαστική»
και πήρε κι' ο ίδιος τό μαστούνι του και τράβηξε για
τις δουλειές του, στους άρρώστους του.

Όταν ανέβηκε επάνω η Δεσποινίς Μαλαματή, ούτε
τό ψάρι ήταν εκεί, ούτε ούτε ο γιατρός. Φώναζε τον
Παυλάκη, αλλά κι' ο Παυλάκης άπουσίαζε.

—Άλλοιμονό μου, είπε, θά τό πήρε καμιά γάτα!..

Άλλά πώς τό σήκωσε;.. Και τώρα τι θά πώ στο γυατρό
όπου θάρθθ τό μεσημέρι τό γρή;

Κι' άρχισε να τρεβιά τό μάγουλά της, τό λιπό-
σαρχα.

***

«Ω διάβολε! είπε στραβώνοντας, τό μούτρα του,
μόλις έλαβε τό ψάρι ο Δήμαρχος. Τώρα βρέθηκαν να
μου στείλουν, τέτοιο ψάρι που έχω δυό λαγούς... Τι
νά τό κάνω;.. Ωά χαλάση!..

—Δεν τό στέλνουμε, είπεν η γυναίκα του, στο
βουλευτή, που έχουμε κι' υποχρεώσεις!.. Άν το κρατή-
σουμε, θά πά χαμένο άδνα!.. Ως αύριο, με τέτοιες ζέ-
στες, θά βρωμίση.

—Πού είσαι, Μπάριπα—Γιάννη, φώναζε ο Δήμαρ-
χος του Δήμου του κλητήρα, που έκανε του σπιτιού
του τις δουλειές. Πάρε αυτό τό ψάρι, σέ παρακαλώ, και

πήγαινε τό του κυρίου βουλευτή. Πέστον ότι ο κύριος Δήμαρχος του
τό στέλνει όδω και του εύχεται όρεξη καλή.

—Νά δά ή ώρα, είπεν ο κύριος βουλευτής, να μου στέλνουν ένα
τέτοιο ψάρι την ώρα που φεύγω για την Άθήνα βιαστικός!.. Τί να
τό κάνω τώρα; Έγώ παιδιά—συνιλία δεν έχω. Ο Παναγιώτης θά τό φάν.

Κι' απόθεσε κάτω την βαλίτσα του.

—Μωρέ,

είπε άξαφνα,

δεν τό στέλνω

του «κατή»;

Έτσι τον ύ-

ποχρεώνω και

θά φανή κι'

αυτός καλός

και χρήσι-

μος σέ χα-

μιά υπόθεσι

κοιματι κ ο θ

μου φίλου...

—Βρε Πα-

ναγιώτη, φώ-

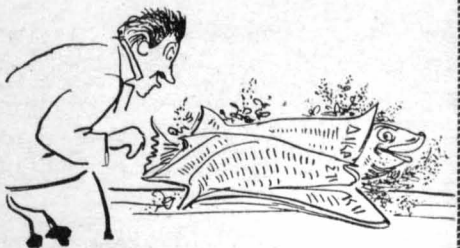
ναζε στον ύ-

πηρέτη του,

έλα γρήγορα

Κατέβηκε την καλαρίδα κι' ά-
νάερεν σπαρταριστά ψάρια.

—Μωρέ τι ψάρι, μυστήριο είναι αυτό!..

έδω. Πάρε αυτό το ψάρι, σέ παρακαλώ, και πήγαινε το στον «κατή» και πέστον δει του το στέλνει δ' κ. Σουρταφέρας ο βουλευτής, ως δόρον εκτιμήσεως για την εθνοδίκη.

Και του έδωσε το ψάρι, καθώς ήταν τυλιγμένο από την άρχη, να το πάλι στον κύριο ειρηνοδίκη.

Μόλις η κυρία Μιμίκα πήρε το δώρο του κυρίου βουλευτού και το άνοιξε και κούταξε να ιδη τι είναι, σάσισε.

Ήταν το ψάρι το δικό τους, άπαιταχρισμένο, όπως το έφεραν ο Δημητρός από τη λίμνη το πρωί με τις άγριομέντες και τους άγριους δυόσμους του νερού, στα ίδια βοδρα περασμένο και τυλιγμένο στη «δικαστική», που ήτανε συνδρομητής ο άνδρας της και είχε άπάνω γραμμένη τη διεύθυνσή του.

— Περιέργο! είπε η κ. Μιμίκα, κούταζοντας και ξανακούταζοντας το Τούτο είναι το ψάρι το δικό μας!... Πως βρέθηκε στο βουλευτή;... Παναγιώτη, βρέ Παναγιώτη, βρέ Παναγιώτη βρέ!...

Φώναζε τον ύτηρέτη για να τον ρωτήσει, αλλά ο Παναγιώτης είχε φύγει πια. Καθισμένος τώρα σ' όν πέρα καφέ, έπινε το ούζο του, παίνευοντας τον ειρηνοδίκη, που θα κίνη πια όλες τις δουλειές του βουλευτού.

***

— Μυστήριο! σκέπτονταν η κυρία του Ειρηνοδίκου και γούριζε το ψάρι, από έδω και άτ' εκεί, για ν' άποκαλύψη το μυστήριο αυτό! Κι' τουτό, τι να το κάνω που μουσίσειλε κρέας ο κυρ Δημητρός και κοινοίτε πια να βράσει;

Κι' έβρινε και πάλιν σκεπτική.

— Καλό κι' αυτό, διαλογίστηκε. Να μάς υποχρεώσουν, με τα δικά μας πράγματα!...

Κι' πάλιν συλλογίστηκε λιγάκι.

— Μωρέ, δεν το στέλλω, είπε, στο τέλος, πεσκέσι του κυρίου Σκουσινοπού, του δικηγόρου. Τόσες φορές μάς κάλεσε τραπέζι και δεν του το άναπαυώσαμε!... Έτσι κι' ένα τέτοιο ψάρι, ξευλοχρεωνόμεθα κι' από αυτόν.

— Μάρθα.

— Όρριστε κυρία;

— Τρέξε γρήγορα, για να μη μυρίση, να πιάς αυτό το ψάρι, στο κυρίο Σκουσινοπού, του δικηγόρου. Του το στέλνει πέστον ο Ειρηνοδίκης, με πολλές... πολλές ευχές, να το φάνε με ύβρι.

Η Μάρθα, έδριβε τα μάτια της.

— Πως έβραζε, αυτό το ψάρι, στο σπίτι μονάχο του, κυρία;

— Πως; Άφου αυτή το πήγε το πρωί, με τα ίδια της, τα χέρια στο γιαντού κι' άκουσε πως θά το φιδιάνανε με τα κρεμμυδάκια. Είπε μάλαστα και τη «δεσποινίδα» Μαλαματή να κατεβαίνει στο κελλάρι, να τα πάρη!...

— Άλλά, ως πού να λύση η Μάρθα, το μυστήριο αυτό, είχε φτάσει κι' όλες στην πόρτα του κυρίου δικηγόρου.

— Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια, ελπεν κι' αυτός κι' η γυναίκα του, σάν είδανε το ψάρι. Τώρα πια, έβρινε το δικό μας φαί, και το ψάρι θά μυρίση, αν το κρατήσουμε ως αύριο!...

— Κι' έπειτα σκεφθήκαν, σάν τοιγκούνθες που ήτανε, τόσο μεγάλο ψάρι, για δυό ψυχές που ήμαστε, πίνει πάρα πολύ! Έξοδα θά κάνουμε, κι' αυτό δεν θά βασταξή!...

— Δεν το στέλνουμε στο γιαντού; Είπεν η γυναίκα του δικηγόρου. Τόσες υποχρεώσεις έχουμε απ' αυτόν. Κι' έχουμε, άνεξωφλήτο, κι' ένα λογαριασμό για φάρμακα!... Έτσι φάρδομε, ίσια-ίσια!...

— Μωρέ, γυναίκα, καλά λές!

***

Μόνον, που δεν έπεσε το ψάρι, από τα χέρια, της... «δεσποινίς» Μαλαματής, σάν είδε να της φέγνουνε, από του δικηγόρου, αυτή τη φορά το ίδιο ψάρι, πούσαν λαβεί το πρωί απ' τον κ. Ειρηνοδίκη!...

— Θεέ μου, φύλαξέ με!

Κι' απόθεσε το ψάρι κατ'ύλης, και δεν τολμούσε πια να το έγγιση.

— Κάτι μάγια, είπε, θα μάς κάμανε!

Κι' άρχισε να φωνάζη τον Παυλάκη.

Ο Παυλάκης ήρθε, έπειτα από ώρα, με μουντζωμένην χείλια και χέρια, από τα βαστούμενα και είπεν στην... δεσποινίς:

— Ο κύριος γιαντός μου είπεν να σου πω πως δεν θά ρθή να φάνε. Θά πάη άπόψε έδω κοντά στο Φλαμουριού που τον καλέσανε για έναν που είναι άρρωστος βαρεία!...

— Τώρα να ιδής, είπεν η δεσποινίς Μαλαματή, κι' έγω τι θα το χάσω!... Θά το στείλω... να το έφορμη και να το... φαί ο παππάς!... Είπεν του, σέ παρακαλώ, Παυλάκη, ότι του το στέλνει ο γιαντός και του εύχεται να το φάνε με ύβρι.

— Άλλά, ως να το πάλι ο Παυλάκης, που τον άπασχόλησαν κάτι έννοιηλίες στο δρόμο, το ψάρι, με όλες τις μέντες και τους δυόσμους που ήτανε πασκιωμένο κι' απ' τα πολλά τα σφραγίσματα, είχε άρχισει να μυρίζει πια.

— Βρέ, είπεν, άμε το είδεν ο παππάς, για κανένα βλάχο με περάσανε και μου στέλνουν βρώμιο ψάρι!...

Κι' έπειτα, κούταζοντας το μέγεθος του «γυβαδιού», είπεν, σάν να να του έκαφονούσε επιχείρησι:

— Κρίμα, να πάη χαμένο τέτοιο ψάρι!

Και βάζοντας το δαχτύλο του στην κοιλιά του πρόσθεσε:

— Όλο χαβιάρι είναι!... Έ, ρε σάπια που γινότανε!... Μι έβρινο κι' όλόκληρα κρεμμυδάκια και λίγο μανιτανό!...

Κι' έπειτα συλλογίστηκε και πάλι:

— Καλά όλα αυτά, αλλά τι να το κάνω τώρα;... Να το πετάξω; Έτσι κι' έτσι πήρα έγω την υποχρέωση!... Άς υποχρεώσω λοιπόν κανένα άλλον!...

Και σκέφθηκε, και σκέφθηκε:

— Μωρέ, είπε, δεν το στέλνω στον ειρηνοδίκη! Έχω κι' εκείνη την μικροπλοήθει!... Που ξέρεις τι μπορεί να γίνη!

***

— Θεέ μου και Παναγιά μου, φώναζεν η Μιμίκα, σάν είδε ένα παπαδόπουλο να φέρνη για «πεσκέσι» του πατέρα του το δικό τους το ψάρι!... Έλα, Δημητρώ, να δής!...

— Μην είναι στοιχειωμένο το ψάρι!... Πως βρέθηκε στο σπίτι του παππά;

Κούταζε από δώ ο Δημητρός, κούταζε από κεί, το ίδιο, το δικό τους το ψάρι ήτανε. Μά σέ τι χάλια βρισκόταν τώρα πια!... Θολά τα μάτια και σκουριαστά τα σπάρχα. «Η μέντες κι' οι δόσμοι μαγαμένοι και λυωμένοι η «δικαστική» άτ' την πολλή χρήσι. Και το ψάρι είχαν άρχισει να μυρίζει πια για καλά.

Νά μυρίζη!... να μυρίζη!...

Σάθηκε έτσι από πάνω από το «κατόρθωμά» του, σκεπτικός ο Δημητρός, το μυαλό του βασανίζοντας, για να βρη τη λύσι, όσο δεν το βράσιονε ποτέ, στην πιο δύσκολη δικαστική απόθεσι, για να βγάλη μία απόφασι που να ταιριάζη με τους Νόμους.

— Τι το κούταζ και το ξανακούταζ; του είπεν η Μιμίκα. Έβρώμισε το σπίτι πια!... Δεν το παίρνεις λέω έγω, να πιάς να το πετάξες στο ποτάμι!...

— Μωρέ γυναίκα, καλά λές! Ξανάπεν ο Ειρηνοδίκης.

Κι' φορτώθηκε το ψάρι, το οποίο ξαναγόρισεν έτσι στα νερά του. Άλλά σέ πια κατάστασι; Γούλιζε σάν λάμα άσημένια το πρωί, και άφηνε σημάδια κατ'ύλης, όπου χτυπούσαν η ούρα του. Κι' η μέντες του τονύσαν ήσαν φρέσκες και δυσσερές και μοχολοβούσες. Ξωτάναν θάρε, ο δυόσμος κι' άδιάβαστη παρθένητι το είχε ντύσει λευκή, και άταλάζουσι, σάν νυφικό φουστάνι η «δικαστική».

Και τώρα;

Όλα μαγνημένα, σχισμένα, λερωμένα, γυρίσαν από εκεί, όπου με τόση δόξα το πρωί ξεκίνησαν.

— Ο γύρος αυτός του ψαριού, σκέφθηκεν ο Ειρηνοδίκης, είναι ο γύρος της ζωής του υπάλληλου στα χωριά... Φεύγει νέος και δυσσερός από το τόπο του, γεμάτος έλπίδες και γυρίζει άποσυντεθειμένος και μαγαμένος κι' έλεινός!...

Ένα του μένει μοναχά: Να πείση με την άράδα του κι' αυτός μέσα στη λίμνη και να πνιγί!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Σέρ Πέρου Χόλνταν, ένας από τους ιδιοκτήτας αλόγων των Ιπποδρομιών του Λονδίνου, έχει κερδίσει έως τώρα από δύο άλογά του, το ποσό των 250.000 λιρών!

***

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του καρδιολογικού Ίνστιτούτου των Παρισίων, η καρδιά του ανθρώπου, κατά το πρώτο έτος της γεννησεώς του, έχει 115—130 παλμούς κάθε λεπτό. Σύν τω χρόνω και με την αύξηση της ηλικίας του, οι παλμοί της ανθρώπινης καρδιάς έλαττώνονται και φθάνουν εις 72 παλμούς κατά λεπτό στους έφθβρους, και εις 60 στους γέροντας.

***

Από άδες τις πρωτεύουσες του κόσμου, τα περισσότερα τηλέφωνα υπάρχουν στη Νέα Υόρκη.

***

Ένας Άμερικανός κοινωνιολόγος, σέ μια διάλεξή του τελευταίως στη Νέα Υόρκη, προέβη στην έξής περίεργη άνακοίνωσι:

Οι παντρεμένοι, είπεν, είναι περισσότερο άξιόπιστοι από τους άνυπαντους, με αναλογία έξη προς ένα.

Δηλαδή, όπως ίσχυρίζεται στη σημερινή κοινωνία βρίσκει κανείς, μεταξύ έπτά προσώπων έξη παντρεμένους ελκικρινείς και έναν άνυπανδρο!

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικό δι' έν έτος Δρχ. 200 II Έξωτερικό Δολάρια 6
 Έξάμηνος 100 II Άμερικης 6
 και δι' όλην την Άφρικήν και Βαλκάνια Κοινό έπίσημο συνδρομή σάλινια 30
 Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δύν ν' άπευθύνονται προς τον
 Ιδιοκτήτην του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός άντιπρόσωπος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν η Έταιρεία New York News Agency
 General P.O.Box 497 New York City, έμπροσθενονμένη παρά
 του κ. Κ. Καλφοπούλου